

[Gert Petersen.]

den kommende samling – og tidligt i den kommende samling?

Freddy Madsen (DKP):

Det er sagt flere gange her i dag, at vi er ved at være ved vejs ende i den forestilling, der herinde med lidt vekslende aktører har haft karakter snart af en farce, snart af et cirkus, men som – som det kunne ventes og frygtes af de mange, der er tvangsindlagt til at betale entréindtægten – nu udvikler sig til en reel tragedie. Desværre er det regeringen og socialdemokratiet, der helt frivilligt har accepteret at spille hovedrollen.

Ved anden behandling af det foreliggende forslag appellerede vi nok en gang til regeringen om at besinde sig, men nok en gang foretrak man at underkaste sig højrepartiernes åg, og et nyt dårligt forlig har nu set dagens lys og skal holdes over dåben. Der er blevet ydet nye indrømmelser til venstre og konservative, fremfor alt nye tilskud til erhvervene og forringelser i de kompensationer, der skulle gives for mønsen til de lavest lønnede. Socialdemokratiet vil hævde, at de seneste indrømmelser var relativt beskedne i forhold til det, der var krævet. Det kan jo diskuteres, men det er vel heller ikke særlig væsentligt på nuværende tidspunkt; i hvert fald har vi noteret os den tale, hr. Christophersen holdt, hvor han jo udtrykte sin varme tilfredshed med det, som venstre havde opnået.

Jeg synes ligesom hr. Gert Petersen, at det er rimeligt nok en gang at repetere nogle af de ting, der er sket, og markere de milepæle, der har været på den vej, som regeringen har haft ned ad bakken til det, der førte til dette forlig. Jeg mener, at der må tages et par enkeltheder med, som hr. Gert Petersen ikke havde med. Jeg synes, vi skal tilbage til augustforliget sidste år, hvor arbejdernes og funktionærernes indkomster blev lagt fast, reallønnen blev udhulet med betydelige afgifter, og som det blev sagt af regeringspartiet dengang, gjorde det ondt, men til gengæld var det nødvendigt for at gavn beskæftigelsen og landets økonomiske situation. Vi påviste, at det ville gå modsat, og desværre var det os, der fik ret.

Så fik vi altså arbejderbevægelsens beskæftigelsesplan 8 dage før valget. Den var naturligvis præget af valgkampen. Derfor fik vi socialdemokratiets oplæg i juli, men som det er sagt, var det væsentligt præget af, at det var noget

helt andet, end man havde lovet ved valget. Og hvad var det? Nu siger hr. Auken i dag, at arbejderbevægelsens beskæftigelsesplan var grundlaget for oplægget i juli. Men der var jo vitterlig faldet nogle piller væk i det grundlag, og ikke mindst spørgsmålet om bygningen af de 10.000 boliger, hvad der oven i købet var en af boligforligets klare forudsætninger, et af de løfter, som socialdemokratiet havde fået fra de borgerlige, kastede man selv flot over bord. Alligevel sagde højrepartierne nej. De havde jo for længst lugtet, at regeringen og socialdemokratiet havde indledt deres store sommerudsalg, og deri tog de jo ikke fejl.

Regeringen lagde sine forslag frem i tinget, og det, som var det væsentlige i det, var, at vi fik momsforhøjelsen, som finansministeren ellers havde taget afstand fra i marts. Til gengæld manglede indgrebene mod de arbejdsfri kapitalgevinster.

Og endelig – det havde hr. Gert Petersen ikke med – fik vi devalueringen med dens 2 pct.s reallønforringelse, således som finansministeren selv har gjort det op.

Ja men dermed var vi nået frem til den situation, hvor regeringen på forhånd havde opgivet alle muligheder for at manøvrere, hvor de borgerlige med held kunne udnytte situationen. Og hvad var det, man sagde? Man sagde, at det jo er nogle få hundrede millioner, der skiller, og der er ikke nogen mening i, at vi ikke skulle kunne lave et forlig på det grundlag, underforstået, naturligvis, at det fortsat var regeringen, der skulle give efter, og det gjorde den så med nye betydelige tilskud til erhvervslivet.

Nu er tiden så inde til at gøre status over det endelige indhold, og det er i sandhed ikke lystigt. Det er slut nu at tale om, at det her kunne redde beskæftigelsen og betalingsbalancen. Det er der ingen af forligspartierne der tør sige.

Værst er det naturligvis for socialdemokratiet, hvis vælgere hører til dem, der mest smerteligt får forligets følger at mærke, og derfor lytter vi naturligvis også med særlig interesse til, hvad socialdemokratiet har at fremføre til sit forsvar for det, som nu er sket. Nu har vi hørt det fra hr. Auken, og der har også været fremsat udtalelser i de senere dage, og den melodi, der nu skal køres, forstår vi meget klart. Det er jo den, at det lykkedes trods alt at få regeringens beskæftigelsesplan igennem. Det er det, der nok en gang skal få lønarbejderne til